

POSTANOWIENIE

29 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

Prezes SN Joanna Misztal-Konecka

na posiedzeniu niejawnym 29 maja 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa T.M., M.M., Ł.M., P.M., M.M.1

przeciwko B. spółce akcyjnej w S.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej T.M., M.M., Ł.M., P.M., M.M.1

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z 28 marca 2025 r., V AGa 175/23,

1. **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
2. **zasądza od T.M., M.M., Ł.M., P.M. i M.M. na rzecz B. spółki akcyjnej w S. po 1080 (tysiąc osiemdziesiąt) złotych zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
3. **nakazuje zwrot z kasy Sądu Apelacyjnego w Gdańsku na rzecz Ł.M. 12 144,75 zł (dwunastu tysięcy stu czterdziestu czterech złotych siedemdziesięciu pięciu groszy) tytułem części opłaty kasacyjnej.**

(K.W.)

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 28 marca 2025 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację powodów T.M., M.M., Ł.M., P.M. i M.M.1 od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z 13 września 2023 r. w sprawie przeciwko B. spółce akcyjnej w S. o zapłatę oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

2. Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wywiedli powodowie, wskazując na naruszenie art. 643 k.c.; art. 227 k.p.c., art. 230 k.p.c., art. 231 k.p.c., art. 245 k.p.c., art. 253 k.p.c., art. 316 § 1 w zw. z art. 382 i art. 391 § 1 k.p.c.; art. 483 § 1 i art. 65 § 2 k.c., a także art. 498 § 1 i § 2 k.c.

3. Skarżący wniesli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się na występowanie w sprawie przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Podali, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne i konieczność wyjaśnienia, czy może istnieć stan nieodebrania robót pomiędzy podwykonawcą i wykonawcą, jeżeli wykonawca przedstawił te roboty inwestorowi do odbioru i zostały one przez inwestora odebrane oraz uznane za wykonane w terminie, tj. czy te same roboty mogą być jednocześnie odebrane przez inwestora od wykonawcy i normalnie wykorzystywane w ramach użytkowania inwestycji i jednocześnie nieodebrane przez wykonawcę od podwykonawcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

4. Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie służy zaś merytorycznej ocenie skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności

w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Dla spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego (postanowienie SN z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06). Ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne oraz kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej oba powyższe elementy muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie. Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszoną i rozpoznawaną nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym.

5. Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie zostać przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia SN: z 15

października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Skarżący nie spełnili powyższych wymagań. Problematyka przedstawiona w skardze kasacyjnej nie ma waloru uniwersalnego zagadnienia prawnego, lecz stanowi *de facto* próbę skonstruowania przez skarżących własnych ustaleń faktycznych. Formułując zagadnienie prawne, skarżący ignorują ustalenia faktyczne dokonane przez Sądy *meriti*, tymczasem tymi ustaleniami Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Wbrew bowiem stanowisku skarżących wyrażonemu w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z ustaleń przyjętych przez Sąd Apelacyjny za podstawę faktyczną orzekania wynika, że – pomimo podpisania protokołu odbioru robót budowlanych – [...] 2026 r. nie doszło do ukończenia inwestycji, a także, iż do czasu usunięcia wad przez poprzednika prawnego powodów i podpisania protokołu [...] 2017 r. istniejące w wykonanych przez poprzednika prawnego powodów robotach budowlanych wady uniemożliwiały odbiór końcowy przebudowy ulic H. i G. w Z. Ponadto Sąd odwoławczy – za Sądem pierwszej instancji – ustalił, że na dzień wydania decyzji przez Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego Miasta Z. w przedmiocie sprzeciwu co do użytkowania przebudowanej ulicy H., tj. [...] 2016 r., roboty budowlane nie zostały zakończone, a ponadto zostały wykonane niezgodnie z zatwierdzonym projektem budowlanym, będącym załącznikiem do pozwolenia na budowę w zakresie parametrów warstwy ścieralnej (grubości warstw) oraz współczynnika koleinowania. W konsekwencji Sądy *meriti* przyjęły, że poprzednik prawny powodów wykonał prace objęte umową z [...] 2016 r. dopiero [...] 2017 r.

Sądy *meriti* ustaliły zatem, że w realiach niniejszej sprawy zaistniał stan nieodebrania robót, mimo że wykonawca przedstawił te roboty inwestorowi do odbioru. Nie sposób więc uznać, że dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy zachodzi potrzeba wyjaśnienia, czy może istnieć stan nieodebrania robót między podwykonawcą i wykonawcą, jeżeli wykonawca przedstawił te roboty inwestorowi do odbioru i zostały one przez inwestora odebrane oraz uznane za wykonane w terminie.

Podsumowując, zagadnienie prawne przedstawione przez skarżących stanowi w rzeczywistości próbę zanegowania ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie. Tymczasem zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy – jak już zostało wskazane – jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Wskazać również należy, że przedstawiony w skardze kasacyjnej problem prawny powinien odnosić się do konkretnych, wprost powołanych we wniosku przepisów prawa. Tymczasem pytanie stanowiące, zdaniem skarżących, istotne zagadnienie prawne zostało przez nich postawione z wyraźnym pominięciem przepisów prawa. Co więcej, stawiając objęte wnioskiem pytanie, skarżący nie wyjaśnili, dlaczego – w zestawieniu z dostępnymi poglądami orzecznictwa i doktryny – należy je uznać za nowe, ewentualnie, z czego wynika, że wskazana problematyka budzi kwalifikowane wątpliwości interpretacyjne, wykraczające poza zwykły standard trudności występujący w procesie sędziowskiego stosowania prawa. Nie wskazano argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen i odmiennych wariantów interpretacyjnych. Skoro tak, uznać przychodzi, że pytanie prawne zmierza w istocie wyłącznie do uzyskania odpowiedzi na pytanie o prawidłowość – w różnych aspektach – zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego, co koliduje z założeniami publicznoprawnego charakteru skargi kasacyjnej.

6. Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 *a contrario* k.p.c.).

7. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. oraz w związku z § 2 pkt 7, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za radców prawnych. Natomiast rozstrzygnięcie o zwrocie części opłaty uiszczonej od skargi

kasacyjnej w związku z nieprzyjęciem jej do rozpoznania uzasadnia art. 79 ust. 1 pkt 2 lit. b w zw. z art. 80a u.k.s.c.

Joanna Misztal-Konecka

(K.W.)

[a.ł]